

- 3) Skal den i hovedsagen omhandlede lovgivning anses for at begrænse reklame for lægemidler med henblik på at fremme en rationel anvendelse heraf som omhandlet i artikel 87, stk. 3, i direktiv 2001/83/EF?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67)

Appel iværksat den 20. november 2020 af Den Fælles Afviklingsinstans til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg mod Den Fælles Afviklingsinstans

(Sag C-621/20 P)

(2020/C 443/18)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Den Fælles Afviklingsinstans (ved K.-Ph. Wojcik, H. Ehlers, P.A. Messina og J. Kerlin, som befuldmægtigede, samt Rechtsanwältin H.-G. Kamann, F. Louis og P. Gey)

De øvrige parter i appelsagen: Landesbank Baden-Württemberg og Europa Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 23. september 2020 i sag T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg mod Den Fælles Afviklingsinstans (SRB), EU:T:2020:435, ophæves.
2. Annullationspåstanden forkastes.
3. Indstævnte betaler sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende: Tilsidesættelse af Rettens procesreglement, urigtig gengivelse af beviser og tilsidesættelse af SRB's ret til en retfærdig rettergang

For det første har SRB gjort gældende, at Retten har fortolket og anvendt procesreglementets artikel 85, stk. 3, forkert, eftersom Retten fandt, at SRB ikke forskriftsmæssigt havde bekræftet autenticiteten af sin afgørelse om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05), idet de beviser, som SRB fremlagde i retsmødet med henblik på at godtgøre den forskriftsmæssige bekræftelse af afgørelsens autenticitet, blev afvist. SRB har i denne forbindelse indledningsvis gjort gældende, at det var begrundet først i retsmødet at fremlægge beviser for, at afgørelsens autenticitet var blevet forskriftsmæssigt bekræftet, eftersom spørgsmålet om den manglende bekræftelse af autenticiteten hverken havde været genstand for den skriftlige forhandling eller var blevet behandlet af Retten i forbindelse med foranstaltninger til sagens tilrettelæggelse eller som led i bevisoptagelsen. SRB har dernæst gjort gældende, at Retten ved at se bort fra disse beviser og ved at fastslå, at disse beviser — forudsat, at de havde kunnet antages til realitetsbehandling — var grundløse, foretog en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser. Idet Retten fastslog, at disse beviser under alle omstændigheder ikke gjorde det muligt at godtgøre en uløselig sammenhæng mellem følgesedlen underskrevet af SRB's formand og bilaget til den anfægtede afgørelse, tog Retten desuden ikke hensyn til det referencenummer, der fremgår af følgesedlen, som på uløselig vis forbinder denne med den elektroniske sagsakt, som for sit vedkommende indeholder den anfægtede afgørelse og bilaget hertil. Endelig har SRB gjort gældende, at Retten har tilsidesat SRB's ret til en retfærdig rettergang, idet Retten ikke inden retsmødet rejste spørgsmålet om den manglende bekræftelse af afgørelsens autenticitet, ikke tog imod SRB's tilbud om at fremlægge yderligere beviser og ikke på noget tidspunkt henledte SRB's opmærksomhed på, at Retten anså bevismidlerne for at være utilstrækkelige.

Det andet appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder

For det andet har SRB gjort gældende, at Retten har overdrevet rækkevidden af kravene i artikel 296 TEUF og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, idet den fastslog, at beregningsmetoden fastsat i artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning (EU) 2015/63 ⁽¹⁾ samt bilaget hertil er uigennemsiagtig, således at den anfægtede afgørelse derfor nødvendigvis ikke kunne være forskriftsmæssigt begrundet, idet Landesbank Baden-Württemberg ikke i fuldt omfang kunne kontrollere beregningens rigtighed. Efter appellansens opfattelse er det ikke lykkedes Retten at bringe disse krav i overensstemmelse med pligten til fortrolighed i medfør af artikel 339 TEUF, som i øvrigt ikke er nævnt i den appellerede dom, eller med andre EU-retlige principper. Delegeret forordning indfører en forholdsmæssig afvejning mellem gennemsigtighedsprincippet, pligten til at overholde tavshedspligten og de øvrige med denne forordning forfulgte formål, navnlig formålet om at opnå et vist målniveau af bidrag til finansiering af Den Fælles Afviklingsfond og om at opkræve bidrag fra alle de pågældende institutter på rimelig og forholdsmæssig vis. SRB har ved begrundelsen af den anfægtede afgørelse overholdt denne retlige ramme forskriftsmæssigt.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante -bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 4. oktober 2019 — MG og NH mod Germanwings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Hamburg — Tyskland)

(Sag C-190/19) ⁽¹⁾

(2020/C 443/19)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 24.6.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 2. oktober 2019 — Europa-Kommissionen mod Republikken Slovenien

(Sag C-413/19) ⁽¹⁾

(2020/C 443/20)

Processprog: slovensk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 246 af 22.7.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24. oktober 2019 — X mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil du Contentieux des Étrangers — Belgien)

(Sag C-671/19) ⁽¹⁾

(2020/C 443/21)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 372 af 4.11.2019.